

[WORK IN PROGRE|]

[vest]

Ik heb ooit een grijs vest verloren en ik heb geen idee meer waar. Ik mis hem nog steeds. Best vaak ook. Periodiek. Meestal zo rond de herfst, en aan het begin van de lente. Of op momenten dat ik er representatief uit moet zien, maar me toch veilig wil voelen. Zo'n vest was het. Warm en zacht, maar niet heel dik. En lang, tot onder mijn knieholte, geheel goede kwaliteit grijs garen. Toch merkwaardig hoe je dingen kan verliezen die belangrijk voor je zijn. Omdat je even niet op zit te letten. Omdat je voorbij de kapstok loopt zonder te kijken, op een plek waar men je niet goed kent. Of waar men niet genoeg om je geeft om je daarna te bellen.

Wat ik ook vreemd vind is dat ik bijna niemand meer ken uit de tijd van het vest. De mensen met wie ik nu om ga hebben me nooit in het vest gezien. Soms zeg ik weleens dat ik het vest mis, en dat vinden ze vervelend voor me, maar dan hebben ze toch eigenlijk geen idee waar ik over spreek. Ik heb weleens een foto van mezelf in het vest laten zien en toen zeiden ze oprecht maar toch te achteloos "mooi vest".

De grap is dat ik het vest ook heb gevonden. Het hing over een deurklink op de gang van een universiteit. Ik kwam daar dagelijks en toen het er na een paar weken nog hing, heb ik het aangedaan. Ik weet wel dat hij van iemand anders was, maar het stond me goed en dus deed ik het niet meer uit. Ik wist dat het een beetje diefstal was, maar ik vond hem te mooi. Hebberigheid won het van schuldgevoel.

Uiteraard ben ik weleens naar de winkel gegaan om te kijken voor soortgelijke vesten. Die zijn er niet. Dus heb ik andersoortige geprobeerd. Die bevielen niet. Nu heb ik besloten nooit meer vesten te dragen. De eerder genoemde vrienden vinden dat vrij drastisch, maar zoals ik al zei: ze hebben me nooit in het vest gezien. Af en toe lenen ze me een vest. Die draag ik dan met plezier voor een avond of wat, maar daar blijft het altijd bij.

Ik vraag me af waar het vest nu is. Ik probeer me gerust te stellen met de gedachte dat iemand anders hem heeft gevonden. Hem nu draagt op momenten van spanning en opwinding; er in voor de dag kan komen in de vroege lente. Misschien reikt hij bij haar tot boven de knieën. Misschien past hij wel beter bij haar en haar bruine haren. Misschien is het vest wel bij mij weg gegaan. Misschien zat het te wachten op een onbedachtzaam moment want wilde het vest nog meer verschillende lichamen voelen. Gleed het daarom van de kapstok. Dag vest. Ik mis je.

[Sofie had het al zo druk]

‘maximaal 3 kinderen tegelijk op de trampoline’ staat met zwarte letters op het witte bordje hangend aan het even witte net. Sofie concentreert zich op de voorbij schietende kleuren achter het gestrikte touw en telt er zeven. Het is haar taak deze drie meter hoge, en vier meter brede kubus in de gaten te houden. Linksbovenin de witte kooi, die haar nieuwe leidinggevende zojuist tot haar ‘area’ omgedoopt heeft, zitten peuter 8 en 9 in een feloranje plastic tunnel gevuld met schuimrubbere blokjes. In deze tunnel, schuinboven de trampoline, en naast de wentelende gele glijbaan, zitten de kinderen net buiten haar zicht. Sofie probeert angstvallig de andere zeven in de kooi in de gaten te houden terwijl 10 tegen haar heen oploopt, achtervolgt door 11. Ze probeert tevergeefs het kind rechtop te houden alsof het een marionet is. 10 ploft met haar billen op het klm-blauwe korreltapijt buiten de kooi en begint te huilen tot 11 haar aantikt. Dan wordt het huilen een brullen. Vijf keer versterkt door de echo in de benauwde hal. Terwijl Sofie nog met haar handen in de lucht zweeft, tilt een collega het meisje op. Sofie ziet niet hoe de twee naar de gekleurde poefjes achter in de hal lopen, naar nummer 8 die inmiddels via de glijbaan bovenop de oranje buis is gekropen en daar als een soort koala op zijn buik ligt. Vastgenageld ziet Sofie hoe het kind langzaam zijwaarts van de buis afrolt en op zijn rug valt, net op de trampoline waar kind 3 bezig is zijn sok op te rapen. Zowel 3 en 8 beginnen te krijsen terwijl de rest onvermoeibaar verder speelt. Sofies hart bonkt en haar oksel klotsen. Ze slaat gade hoe nummer 9 schuimrubbere blokjes uit de tunnel op 3 en 8 gooit; hoe nummer 7 tegen het net achterin de kooi op klimt en nummer 1 de glijbaan op kruipt terwijl 4 eraf glijdt. Dan ziet ze links de rode brandblusser hangen..

“Stop” roept Sofie zachtjes. En dan nog een keer harder: “Stop, Stop, Stop. Stop!” . Alle kleine oogjes zien hoe Sofie de rode brandblusser van de muur rukt en met grote stappen naar de gebogen ingang aan de andere kant van de kooi loopt. Ze bukt, steekt eerst de brandblusser naar binnen, en schreeuwt dan nog halfgebogen: “Eruit! Allemaal eruit.” Ze ziet niet hoe de peuters om haar heen naar buiten stormen terwijl ze met de brandblusser tussen beide handen geklemt, wild om zich heen zwaait. Ze ziet niks. Ze hoort niks. Ze voelt hoe ze haar balans verliest als ze met haar linkervoet op de trampoline stapt. De brandblusser schiet tegen het net, veert terug, en valt op de stootkussens naast de trampoline waarop Sofie ligt en blijft liggen.

Kleine vingertjes steken door het net: “Mevrouw, gaat het?”.

[Zij zal zelf de weg wel kwijt zijn]

Ik ben verdwaald. Ik kan de weg naar de Corneliusbloemstraat niet vinden. Eerder fietste ik al langs dit grote witte huis, toen ging ik links, en de eerste rechts, en nu sta ik weer voor dit grote huis. Ik vroeg net op de hoek iemand de weg naar de Corneliusbloemstraat, die zei: "hier naar links en dan de eerste naar rechts", maar die weg nam ik dus al en dat was niet de weg naar de Coreneliusbloemstaat. Ik zou nog een keer naar links kunnen gaan en de eerste naar rechts, maar ik verwacht niet dat ik dan ineens wel in de Corneliusbloemstraat kom. Wacht, daar komt iemand aan, ik vraag het nog eens. "Meneer, hallo meneer! Ja hoi. Bedankt voor het afstappen. Ik ben op zoek naar de Corneliusbloemstraat, kunt u mij helpen?" "Ah, jazeker. Dan moet je hier links en dan de eerste naar rechts." "Maar dat heb ik net ook gedaan en toen kwam ik weer voor dit grote witte huis uit." "Dan bent u niet naar links en de eerste rechts gegaan." "Jawel, ik ging hier naar links en pakte de eerste rechts." "Dat is onmogelijk." "Maar ik weet het vrijwel zeker." "Ok, jongedame, wacht hier dan ga ik wel even kijken." Hij stapt op zijn fiets en ik kijk hoe hij links afslaat. Een paar minuten later word ik op mn schouder getikt. "Je hebt gelijk" zegt de man totaal onthust "maar dat is toch onmogelijk". Ik kijk hem geruststellend aan en klop zacht een paar keer op zijn rug. "Gaat het goed hier?" Een vrouw op naaldhakken met haar armen vol blauwe rozen houdt haar pas in bij het voorbij gaan. "We kunnen de weg naar de Corneliusbloemstraat niet vinden" zegt de man tegen haar. "Oh maar daar woon ik" antwoord ze "niet getreurd, dat is hier links en dan de eerste naar rechts." "Ja maar, dat deden we net en we komen steeds voor dit grote witte huis uit!" neem ik nu het woord. "Onmogelijk" antwoordt ze resoluut "Hier, loop maar met mij mee, ik ben toch onderweg naar huis". Met onze fietsen aan de hand volgen de man en ik de vastberaden stappen van de vrouw met de blauwe rozen. We slaan links af en gaan de eerste rechts.

[Zo doet een vis]

De baby die Carlos zojuist in zijn tot draagmand omgevormde rugtas heeft gelegd, ligt er nog rustig bij. Terwijl hij de A2 opdraait, kijkt hij in zijn achteruitkijkspiegel. De hengsels van de tas zitten nog netjes om de armen van de baby heen. Twijfelend of hij eerst langs de Albert Heijn moet rijden voor luiers, of meteen naar huis moet gaan, schrikt hij van een flits. Maar meteen naar huis, besluit hij.

Vanochtend toen hij het AMC terrein opreed, werd hij gebeld. "Sorry meneer, we hebben overlegd, maar we kunnen helaas niks voor u betekenen". Hij had een paar minuten met zijn hoofd op het stuur gelegen. De week daarvoor had hij al een soortgelijk bericht gehad van het adoptiebureau. Was het omdat hij een man was? Was het omdat hij niet in langdurige relaties geloofde? Die opmerking had al op menig feestje mensen weggejaagd. Men leek het maar niet te kunnen rijmen met zijn kinderwens. Getik op het raam had hem wakker geschud.

"Carlos" klonk door het raampje. Hij keek in het verschrikte gezicht van zijn collega. Diens wijzende vinger had hij gevolgd en toen was hij de winderige parkeerplaats over gesneld. Naar de commotie bij de anders altijd zo stille zuidingang.

De eerste keer dat je met je pasgeboren kind de auto in stapt, is voor velen een van de meest stressvolle momenten in hun leven, dacht Carlos. Dit was hem niet minder waar. Ook al was het niet zijn eigen kind. De baby leek deze spanning te voelen. Het kleine mensje was inmiddels een stuk minder rustig en trappelde wild met haar benen. "Kom op Carlos" spoorde hij zichzelf aan tot het zingen van een liedje. Er kwam niks in hem op. Een goede muzikale opvoeding, dat had hij zichzelf altijd voor genomen te zullen gaan geven, maar misschien was dit niet het moment daarmee te beginnen. Het stoplicht voor hem sprong op rood en hij zette, tot zijn eigen verbazing, in: "In de maneschijn, in de maneschijn. Klom ik op een". Het licht sprong op groen en terwijl Carlos optrok rolde het kindje langzaam van de bank. Achter de rijdersstoel gelegen begon ze hard te huilen. "Shit! Shit, shit, shit." Hij stak z'n arm schuin naar achter en probeerde het kindje te aaien. "Ssssst, stil maar liefje" Hoe harder de baby begon te huilen, hoe harder Carlos begon te zingen. Hij zag door zijn opwellende tranen de weg niet meer. "Maar je waagt het niet. Maar je waagt het niet."

Het meisje stond achter het open raam op de 2e verdieping. "Ik doe het hoor, ik doet het echt" krijste ze over haar schouder. Carlos kon zijn lach bijna niet inhouden. Hij vond het aandoenlijk hoe ze dreigde over een kleine vier meter. Ze zou hoogstens haar benen breken.

"Het is kamer P 2.40" zei zijn verschrikte collega toen hij Carlos vroeg de boel te gaan kalmeren. Terwijl Carlos de trap op liep herhaalde het telefoontje zich als een liedje in zijn hoofd. We kunnen niets doen, dat zeggen mensen veel te vaak had hij gedacht. De ene helft verhongerd nou eenmaal terwijl de andere op het terras zit, mijmerde hij terwijl hij de stem van het meisje had genaderd.

"Nee, ik wil het niet!" van dichtbij klonk ze nog kinderlijker dan van beneden. Ze zat inmiddels achter de receptiebalie met drie verpleegkundige om zich heen. Terwijl Carlos op hen toe liep, keek hij de kamer in. Daar lag het hummeltje. Hij kon niet anders dan zijn koers wijzigen en liep de kamer in. "Raak me niet aan. Nee. Raak me niet aan zeg ik" het contrast tussen de schelle stem vanuit de gang en het zachte gezichtje onder hem had gezorgd dat hij geen seconde twijfelde.

Maar nu twijfelde hij. Huilend sloeg hij af en draaide het tankstation op. Toen hij de auto stil had gezegd stopte ook zijn tranen. Hij stapte uit en liep om de auto heen, deed de deur open en zakte door zijn knieën om het meisje op te pakken. Hij klemde haar tegen zijn borst en stond naast de auto. Wiegend van links naar rechts en terug werden ze beide rustig. Hij voelde zijn mondhoeken trekken bij de gedachte aan wat hij moest gaan doen. Hij stapte terug de

auto in en legde haar dit keer naast hem in de rugtas. “In de maneschijn” zong hij verder tot ze terug waren op de parkeerplaats. Hij reed tot zo dichtbij mogelijk de inmiddels weer stille zuidingang, boog over haar heen en opende de deur. Voor hij de hengsels pakte gaf hij haar een kusje onder beide ogen en bovenop haar hoofd. Hij reikte zo ver hij kon, liet de hengsels zachtjes zakken, reed stilletje een paar meter vooruit waarna hij de deur veilig kon sluiten. Hij reed opnieuw de A2 op.

[Waterdicht]

Ik verstop me gewoon vlug even hier, had ze gedacht toen ze Joris om de hoek zag komen. Hij was zoals altijd onweerstaanbaar, oogverblindend, schoon. In een witte blouse op een denim die ze niet eerder gezien had, liep hij haar kant op. Voor hij zijn ogen los gemaakt zou hebben van zijn eigen weerspiegeling in de ruit van de italiaanse traiteur, moest ze zorgen dat ze uit het zicht verdwenen was. Zo dacht ze. Schittig keek ze om zich heen, om vervolgens, zo snel als haar hoge rode pumps het toelieten de waserette in te hupsen.

Gisterenavond had ze Joris een mail gestuurd vol hartstochtelijke ontboezemingen. Van hoe ze naar hem verlangde, hoe ze morgen haar Ronald ging verlaten en hij niet hetzelfde hoefde te doen bij zijn Helene, maar toch eigenlijk wel, en hoe ze samen de trein naar Parijs zouden kunnen nemen voor een weekend, maar toch eigenlijk als de start van 'voor de rest van hun leven'. De gedachte hem nu onder ogen te komen maakte dat het een geweldig plan leek de 'twist & turn' binnen te schieten, maar staande in de uitgestorven waserette sloeg de twijfel toe.

Ze voorzag, geheel ten onrechte, dat wanneer Joris voorbij zou lopen, hij met zijn helblauwe ogen haar onmiddelijk zou opmerken. Ze keek naar de machines voor zich. Het idee om in één van de turquoise tombes te duiken kwam haar lichtelijk geniaal voor. Ze trok de überhaupt al korte rok van haar zwarte jurkje nog iets hoger op, waardoor, als Joris inderdaad op dit moment voorbij gelopen zou zijn en naar binnen gekeken had, hij het karmijnkleurige broekje over haar slanke billen zou zien spannen. Hetzelfde stukje kant waar hij haar nu precies drie maanden geleden uit gekletst had.

Ze wilde zich als galeriehoudster op de kaart zetten en haar collega's hadden haar op het hart gedrukt dat het dan van belang was om op de Biennale in Venetie gezien te worden. Zodoende zat ze naast Joris op het diner voor de Nederlandse kunstmarkt. Ze vonden elkaar in een gevoel voor ironie en een voorkeur voor Chardonnay. Toen andere de koelte van hun appartementen gingen opzoeken besloten zij een gondel te gaan overvallen. Verder dan de eerste smalle steeg waren ze niet gekomen, maar het was ook geen waterdicht plan geweest.

Tot haar schrik paste ze niet helemaal in de tombe. In stilte biddend dat haar benen totaal niet opvielen – zo lang waren ze ten slotte ook weer niet – bleef ze rustig liggen. Ze begreep wel dat hij terug gestuurd had dat het, alhoewel het hem een heerlijk idee leek, op dit moment niet zo goed uitkwam. Hij was natuurlijk ontzettend druk en ze had het hem nooit moeten sturen en ze moest ook niet zo stom zijn, maar ze had het gewoonweg niet kunnen helpen, zo lag ze in gedachten verzonken tot de bel van de wasserette tot haar doordrong.